

vozu. Žalovaný erár namítl najmě, že nemůže vůz vydati, dokud nebude zrušena exekuce na nárok na vydání vozu. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud odvolací má za správný právní názor soudu první stolice, že k výkonu zabavení nároku na vydání vagonu podle ustanovení §§ 325 a 294 ex. ř. jest potřeba, by žalované straně jako poddlužnici byla doručena záповěď soudu, plniti exekutovi, tedy žalující straně vagon vydati. Ana záповěď taková vůbec nebyla vydána a usnesení o exekuci zabavením nároku na vydání vagonu vydané exekučním soudem v Praze ze dne 18. února 1928 ji neobsahuje, nebylo zabavení nároku ještě vykonáno. Plyne to z výslovného ustanovení § 294 ex. ř.; doručení usnesení povolujícího sice zabavení nároku avšak nezakazujícího poddlužníku plniti, nemůže nahraditi tento zákonem výslovně přikázaný zákaz. Výkon exekučního zabavení jest závažným zásahem do práv dlužníkůvých a zákon stanoví pro vznik takového vážného účinku splnění určitých předpokladů přesně stanovených, a jest požadovati, mají-li býti účinky ty přiznány, přesné splnění předpokladů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není pochyby o tom, že doručením usnesení exekučního soudu v Praze ze dne 18. února 1928 poddlužníkovi nebylo zabavení nároku na vydání cisternového železničního vagonu vykonáno, poněvadž usnesení neobsahovalo zákaz plnění k poddlužníkovi (§§ 325, 294 ex. ř.). Mínilo-li dovolatelka, že jde jen o formální nedostatek vyhotovení usnesení, poněvadž ve výroku o zabavení jest vtomně i zákaz z cisternou nakládati, jest na omylu. Doručení záповědi poddlužníku je podstatnou podmínkou vzniku soudcovského zástavního práva k nároku na vydání věci, jest tudíž způsobem nabývacím a musí býti přesně splněn. Musí proto usnesení o zabavení nároku doručené poddlužníkovi obsahovati výslovnou záповěď plnění. Nestalo-li se tak, nebylo zabavení vykonáno, i když poddlužník má za to, že doručené mu usnesení obsahuje mlčky i záповěď. Poněvadž vagon nebyl zabaven, není místa pro žalobu podle § 37 ex. ř.

Čís. 11388.

Ochranu proti zlodějům postavením samostřilu, kterým mohl býti zloděj těžce poškozen, nelze uznati za přiměřenou ochranu (§§ 19 a 344 obč. zák.). Byl-li náhodou zloděj zasažen samostřílem do oka, ručí za tuto náhodu (§ 1311 obč. zák.) ten, kdo postavil samostříl s patronou nabitou na ostro.

Spoluzavinění poškozeného jest spatřovati v tom, že vlezl v noci na senník, kde neměl co dělati.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, Rv I 2035/30.)

Žalovaný postavil na senníku samostříl, ježto pozoroval, že se mu ze senníku ztrácelo seno. Žalobce, leza na senník, byl zasažen broky ze samostřílu do oka. Žalobní nárok na náhradu školy neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalovaný postavil samostříl na senníku proto, že pozoroval, že mu ze senníku jest kradeno seno, tedy u výkonu svého práva vlastnického. Jest uvážiti, zda výkon ten měl patrně za účel někoho poškoditi. Podle posudku soudního znalce byl náboj samostřílu tak slabý, že těžké poškození nebylo dobře možné, takže nemohl žalovaný úraz, z něhož jest žalováno, předvídati, to tím méně, ano se podle znaleckého posudku zasáhnutí oka broky mohlo státi jen tím, že žalobce na senník lezl. Opatřil-li žalovaný do samostřílu takový náboj, že broky při zkoušení samostřílu znalce probily sice na vzdálenost 2'50 m papír bez podložky napjatý na dvou lištách, ale ve dřevěné bedně umístěné 2 cm za papírem zůstaly vězeti jen z části a jen na povrchu a že dle svědecké výpovědi MUDr. B-a ležela broková zrnka u žalobce také jen v kůži nebo těsně pod ní, nelze uznati, že postavení samostřílu mělo za účel, by někoho poškodilo (§ 1295, druhý odstavec, obč. zák.), spíše mělo za účel, by pachatele krádeže postrašilo a domácí lidi na pachatele upozornilo. Odvolací soud ani v neupevnění výstražného znamení, právě jako soud trestní, neshledává zavinění na straně žalovaného, uváží-li se, že samostříl byl postaven na půdě žalovaného a že neupevnění varovného znamení není v souzeném případě v příčinné spojitosti se zraněním žalobce, neboť, i kdyby takové znamení na půdě bylo, nebylo by za tmy viditelné a světelné znamení na senníku bylo by proviněním proti bezpečnostním předpisům. O překročení mezí ochrany majetku žalovaného rovněž nelze právem mluvit. O tom by se mohlo mluvit, kdyby samostříl byl postaven na místě, kudy cizí lidé, prodavači nebo návštěvníci, chodí, nikoli však, byl-li samostříl postaven na senníku žalovaného, který jest přístupný jen osobám domácím, které o postavení samostřílu věděly. Na úrazu svém vinen jest jen žalobce sám, který v listopadu 1928 mezi 1/2 a 3/4 5 hod. ranní, tedy za úplné tmy přešel třebas i skloněný plot dvora žalovaného, k senníku si postavil žebřík, který ležel u chléva, a vlezl do senníku, ať již z jakéhokoliv důvodu.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok důvodem po právu z jedné polovice.

Důvody:

Žalovaný postavil samostříl na senníku proto, že pozoroval, že mu ze senníku bylo kradeno seno, tedy k ochraně svého majetku. Žalovaný chtěl odvrátiti budoucí protiprávní zásah do svého vlastnictví. Ochrana vlastnictví jest ovšem přípustná (§§ 19 a 344 obč. zák.), ale jen způsobem přiměřeným. To plyne z ustanovení § 344 obč. zák., jenž mluví o přiměřeném násilí, a z ustanovení § 2 písm. g) tr. zák. o nutné obraně. Ochranu proti zloději sena postavením samostřílu, kterým, jak případ

ukazuje, mohl býti zloděj sena těžce poškozen, nelze uznati za přiměřenou ochranu ve smyslu citovaných zákonných předpisů. Žalovaný mohl předvídati tělesné ohrožení zloděje sena, použiv patrony nabitě broky, třebaže byla nabitá jen slabě. K odvrácení protiprávního útoku na svůj majetek použil nepřiměřené obrany, míru její ponechal čiré náhodě. Žalovaný mohl chrániti svůj majetek jinými vhodnými prostředky, aniž by byl ohrozil tělesnou bezpečnost osoby, před jejímž útokem na majetek chtěl se chrániti. K postrašení zloděje sena a k upozornění domácích lidí na něho stačilo nabítní samostříl slepou patronou. Usuzuje-li odvolací soud ve prospěch žalovaného, že za tmy nebylo by bývalo použití výstražného znamení nic platno, že postavení světelného znamení na seníku bylo by bývalo proviněním proti bezpečnostním předpisům, není tento závěr ve prospěch žalovaného správný, neboť, nebylo-li lze použití výstražného znamení, o němž mluví § 336 písm. c) tr. zák., nesměl býti samostříl postaven. I když se zasáhnutí oka mohlo státi jen tak, že žalobce na seníku lezl, šlo by o náhodu, že žalobce byl ranou zasažen do oka, ale za tuto náhodu ručí podle § 1311 obč. zák. žalovaný, poněvadž ji přivodil svým zaviněním, postaviv samostříl s patronou na ostro nabitou. Odvolací soud neposoudil proto věc po právní stránce správně, vyloučiv zavinění žalovaného a vysloviv, že úrazem je vinen jen žalobce sám. Žalobce ovšem škodu spoluzavinil, neboť vlezl v noci na cizí seník v zlodějském úmyslu. Uvádí-li dovolatel, že žalovaný netvrdil, že žalobce vlezl na seník v zlodějském úmyslu, ocitá se sám v rozporu se spisy, a stačí ho poukázati na tvrzení žalovaného v žalobní odpovědi. Nehledíc k tomu, jest rozhodné, že žalobce za tmy bez vědomí a bez svolení žalovaného vlezl na seník, kde neměl co činiti. Bylo proto podle § 1304 obč. zák. uznati na dělenou vinu, u každého z polovice.

Čís. 11389.

Footballová skupina tělocvičného spolku není samostatnou právnickou osobou. Peníze, jež členové fotbalového oddělení získali pořádáním zápasů a zábav, jsou vlastnictvím spolku, nikoliv majetkem členů fotbalového oddělení. Ten (bývalý člen spolku), u něhož byla v úschově vkladní knížka, na níž byly tyto peníze uloženy, jest povinen (§ 369 obč. zák.) ji vydati spolku po srážce toho, co si jednotliví členové fotbalového oddělení uložili ze svých peněz na tutéž knížku.

(Rozh. ze dne 6. února 1932, Rv I 2266/30.)

Žalující spolek domáhal se na žalovaném vydání spořitelní vkladní knížky, znějící na fotbalové oddělení žalujícího spolku, jež byla v úschově žalovaného jako člena žalujícího spolku a jeho fotbalového oddělení. Žalovaný byl ze spolku vyloučen. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvod y: První soud správně vychází z předpokladu, že fotbalové oddě-